

Norrmannen att med glädje lägga handen i den svenska brodrens. Saken mellan Sverige och Norrige var då på det rena. Att alla tvistestämnen, som äro till eller kunna uppstå de norriska och danska folken emellan, måtte i vänlighet jemnas; att det ena folket tryggt må känna sig kunna intaga den plats vid det andras sida, som det med rätta kan fordra — det trodde talaren, att han kunde yttra som en allmän norrsk önskan. Han trodde den ligga innesluten i det lefvande hopp, som säkert lefde hos folket bland Norriges fjellar, att försynen ville välsigna hvart och ett godt och ärligt sträfvanne — det vare sig af konung eller medborgare i landet — för att bevara och utveckla det danska folkets nationalitet och häfda dess ärofulla plats i folkets råd. Han visste, att det skulle flöta genljud från Norriges fjellar, då han i denna högtidliga stund utropade ett lefve för Danmark.

Man afsjög derpå följande sång, författad af studeranden Fr. Barfod.

Med venlig Blik, med lyse Haar,
Til tusind' Havrusange
Slaaer Bölgen Bro hver tidlig Vaar
Imellem Bøgevange;
Den bær saa let, den bær saa glad
Med kjærlig Hast til Axels Stad
En dristig Ynglingskare.

Den Skare har ej Sværd, ei Staal,
Den svinger ingen Landser;
Den har kun Sangens søde Maal
Og Ordets stærke Pandser;
Og dog til Kamp den stævner ud,
Til Kamp, som mindes skal — vil Gud —
Til Verdens Poler synke.

Den stævner ud til Vikingtog,
Og Kampen har den vundet:
I Fjendens Leir den længst inddrog,
Ham selv den længst har bundet;
Og feiret har den mangen Gang
Sin Seiersfest med Spøg og Sang
Til slague Fjenders Jubel.

Du Ynglingskare, kjæk og snild,
Til Nordens Yndling kaaret,
Hvem Ordets Malm og Sangens Spil
Har Seirens Laure baaret, —